

ELEK KATALIN

A jóslat

Lefelé menet a hegyről mélyen elgondolkodott. A késő nyár illata betöltötte a domboldalt, meztelen lábát a száraz fűvek végigkarcolták. Meleg nyár volt, az estékre is maradt belőle.

Léptei nyomán szöcskék, bogarak ugráltak szerteszét. Máskor órákon át is elnézte, hogy kavarodik fel a természet, s mint terem újra rend és nyugalom, amint eltávolodott. Megbolygatta a természet békéjét. Nem szándékosan, csak mert megjelent.

Az ő békéje is megbolydult, amikor megjelent a hadvezér. Tudta, hogy jönni fog. Talán a szöcskék is érzik a veszély közeledtét. Nem futhatott el. Egyszer már megtette, időt nyert. Nem sokat ért az idővel, ugyanúgy nem tudta mit tegyen, mint akkor. Annak idején még épp, hogy csak elkezdett emberi sorsokkal törődni. Nem is tudta, hogy mit tesz, csak hagyta, hogy jöjjenek, beszéljenek. Aztán választ vártak. Mielőtt megszólalt volna, az igaz válaszokat kimondták ők maguk. Szinte mindig kimondták, csak épp nem vették észre. Nem rakták össze a szavakat, a mozdulatokat, az elharapott félmondatokat, a tekintetekben rejtő titkokat. Valahogy értett hozzá, hogy összerakja, hogy meghalljon és meglásson minden szót, rezdülést, pillantást. Tanácsait komolyan vették, s mert ők mondták ki magukról, igaz volt, működött. Lassan híressé vált. Egyre többen jöttek, hogy jóslatot kérjenek. De akkor már nem tudott figyelni. A jóslatok nem működtek. Ha nem fogadott valakit, rossz hírért keltették. Ezért is vonult vissza, távol a világtól, ebbe az elzárt paradicsomba. Aki nagyon akarta, itt is megtalálta. Leültette őket, nála laktak, ameddig a kérdés kívánta, és lassan megkerült a válasz. Ha néha nem tudta, bevallotta. Az illető csalódott volt, de valamit mégis tanult, hallott, amíg a kérdésein gondolkodott. Üres kézzel nem ment el senki. Csak annyit kért, hogy legyenek csendben, figyeljenek magukra, és a házat megtöltötték a gondolatok, melyek aztán beköltöztek az emberek szívébe, és ő szavakká formálta őket.

A hadvezér nem hallgatott. Az erőszak jegyében jött el hozzá. Csend helyett duhajkodás és hangoskodás verte fel a házat. Maga is a hegyekbe menekült. Azt mondta, azért, hogy a válasszon gondolkodjon, valójában a helyzet elől menekült.

A hadvezér nem volt tekintettel senkire és semmire. Haderejét, pereputtyát magával hozta, halállal fenyegette az életet. Amikor nem akarta beengedni, tüzet gyújtott. A tűz körbevette a házat, nem volt menekvés. Amikor még nagyon régen megkeverte a hadvezér, akkor a hátsó ajtón szökött el. Akkor még egyedül jött, a várakozást megunva, a szobáját összetörve, öszszezúzva távozott. A haragja akkora volt, mint most. A támogatottsága kevesebb. Kire haragudott? Az életre. Ezért kellett előle menekülni. Bár ez a menekülés csak időt hozott, a kérdést, az igazi nagy kérdést nem oldotta meg.

A jósnő megborzongott. Nemcsak az esti szellőt érezte, hanem a halál leheletét. Nem tudta tovább elkerülni a végzetét, ennyi volt. Érdekes, hogy fél a haláltól, ő, aki a ráción túli erők közt érzi igazán otthon magát. Mégis fél, mert nem tudja, ez nemcsak az élőknek jár-e, mert nem tudja, milyen utat kell bejárnia. De ezt ismeri és szereti. Talán túlságosan is. De hát lehet-e nem szeretni a napfelkeltét, a madarak énekét, a szellő simogatását, az esőcseppeket, a féltő, óvó, aggódó, szeretni és szenvedni tudó emberi szíveket. A fákat, a virágokat, az állatokat. Szerette a világon túli világot is. A nyugalomát, a csendjét, a végtelen képzeteket, leírhatatlan érzéseket. Mégis félt, mert ember volt ő is. Emberi szíve megremegett.

A hadvezér azért jött, hogy jóslatot kérjen. Amerre járt, pusztulás, sírás, felégetett föld járt a nyomában. S ő többet akart, még több halált, még nagyobb hatalmat. Azt jött megtudakolni, sikeres lesz-e legújabb vállalkozása, hogyan hódíthat és igazhat le újabb földeket. Miért kért ehhez jóslatot? Mert ő is félt, mert belül, legbelül érezte, hogy nem jó, amit tesz, hogy mindez bosszúért, vezeklésért kiált. Hallani akarta, hogy nincs így. A saját hangja nem volt elég, a követőié sem, a leigázottak félelemből mondták. De ha egy jósnő mondja, s főképp, ha ez a jósnő...

Mit mondhatott volna. Itt nem volt gondolat, itt tett és vér volt. Ha tovább folytatod, minden vércsepp visszahull reád. Ez volt az igazi jóslat. Ha kimondja, meghal, és meghalnak mások is. Ha nem mondja ki, mások akkor is meghalnak. Ő életben marad, újra időt nyer, de vajon belül nem hal-e meg akkor is. Ha félelem költözik a szívébe, hogyan hallja meg a többiek szívének énekét. A saját énekét sem hallja többé. Mire leért a hegyről, már tudta a választ. Kimondta.

A szavakat csend követte. Dermesztő csend, hallgatás. A meleg nyári estében megfagyott a levegő. Aztán izzott, az égő ház megmaradt parazsa megidézte a poklokat. A csendes, békés tájon felforrta a levegő, a szöcskék is megégték, nem állt helyre a rend, hiába ment el a hadvezér. Bárhol járt ezután, a jóslat követte, lassan beteljesítette magát.

A ház helyén új fű nőtt, új szöcskék jöttek, új szelek. A domboldal őrizte a jósnő lába nyomát. Aki arra járt, azt mesélte, hallotta a hangját. Valami megszólalt a szívében, egy ősi hang, egy csendes, mély, szomorúan vidám hangulat. Sokan járnak azóta is a házhoz, a romokhoz. Virágokkal van tele a föld. Ha a jósnő valahol a ráción túl látja őket, talán azt gondolja, jól döntött. Szavak nélkül küld igaz jóslatokat.

Kötésben

Kitárt mélységben,
indák ölelésében,
delejezett kétségben.
Láttalak ...

Kezem kötözve.
Szájam betömve.
Lelkem bebörtönözve.
Létezett ....

Kezemet nyújtottam,
feléd fordultam,
némán kiáltottam.

Kezem lefogva.
Hangom torzulva.
Nem érthettél.

Roppanó varázslat,
töredező árnyak
rabsága megigéz.

Láttam, hogy elhaladsz.
Azt is, hogy megtorpansz.
Suhanó árnyékod
maradt velem.